

[Holstein.]

ogsaa vise, at jeg kan huske et og andet fra 1920, og jeg skal saaledes minde om Partiet Venstres Valgpraab i 1920, hvori Partiet erklærede, at dets Stilling paa det sociale Omraade, dets Omsorg for de gamle, for de syge og for Invaliderne, vilde vedblive at være den samme, som Venstres Stilling altid havde været, og som det var Tradition i Venstrepartiet. Ja, det var Parolen den Gang, og paa den Parole førte Venstre sin Politik fra 1920—24. Jeg kan derfor nok sige, at det er forstaaeligt, at en Konservativ, som ogsaa interesserer sig for disse Lovgivningsanliggender, kunde blive en lille Smule bekymret og ængstelig, naar han var Vidne til den Frejdighed, hvormed Venstre, om jeg saa maa sige, saboterede sig selv, gik til en ganske mekanisk Amputation paa et meget ømtaaleligt, af Partiet selv skabt Lovgivningsomraade, hvor en velberegnet lempelig Afvikling i mine Øjne aldrig vilde have kunnet føre til det Nederlag, som Venstre og det konservative Parti saa i April 1929.

Naar den ærede Ordfører for Venstre nu retter den Anke mod den socialdemokratiske Regering, at den egentlig intet har udrettet paa dette Omraade, ikke noget af Betydning, og at det lidt, den har foretaget sig, er saa slet gennemtænkt, at det i Virkeligheden efter det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Mening er indiskutabelt, kan jeg for mit Vedkommende ikke sige andet end, at set paa Baggrund af den næsten haabløse Forkludring, i hvert Fald overordentlig vanskelige Tilstand, hvori denne Lovgivning befandt sig, efter at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals sociale Nedskeringskniv var gaaet hen over den, vilde det være umuligt for nogen ansvarlig Minister og hans Embedsmænd paa det paagældende Omraade, selv om de var nok saa dygtige og flittige, at arbejde nævneværdigt hurtigere, end den højtærede Socialminister har gjort, naar en saadan Lovgivning skal have en blivende og ikke midlertidig Karakter, være en endelig, dybtgaaende Reform, som for lang Tid bringer disse Spørgsmaal ud af den politiske Diskussion. Jeg tror ikke, jeg røber en Hemmelighed, naar jeg siger, at jeg, kort før jeg skulde ud i Valgkampagnen, efterat Ministerkrisen og Folketingets Opløsning var en Kendsgerning, henvendte mig i Socialministeriet og Indenrigsministeriet for at faa forskellige Oplysninger til Brug i Valgkampen og da spurgte en af Embedsmændene, om han troede, at den da siddende, men under Venstres Regimente hensevede, af

den tidligere Socialminister Borgbjerg nedsatte Socialkommission i Løbet af Sommeren vilde kunne udarbejde de indgribende Reformers paa disse Omraader, som det var Socialdemokratiets Plan, hvis det kom til Regeringsmagten, at fremsætte Forslag om, og den paagældende svarede: Nej, De kan være vis paa, at det vil være ganske umuligt; den Lovgivning er blevet saa indviklet og saa omfattende efterhaanden, at vi, som har den til dagligt Speciale og er Eksperter i den, snart ikke længere kan finde ud af den. Og de stadige Omflytninger, der har fundet Sted under de vekslende Regeringer ved, at de forskellige Ministerier har skiftet: fra Venstres Sundhedsministerium til Socialdemokratiets Socialministerium og saa tilbage til Indenrigsministeriet og ud igen til Social- og Hygiejneministeriet, har ikke lettet Opgaverne for Embedsmændene i de paagældende Ministerier. Men jeg synes, at naar man vil være retfærdig — og hvorfor skulde man ikke være retfærdig mod sine Modstandere. (*Hans Nielsen: Hør!*). Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen siger Hør, men det betyder ikke, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen altid er det. Men det er i alt Fald ikke dadelværdigt at være det — jeg synes, at hvis man vil være retfærdig, maa man indrømme, at der er gjort et stort og redeligt Arbejde af Socialministeriet med Hensyn til den sociale Lovgivnings Reformering. Det kan meget vel være, at denne Lovgivning er blevet belagt med et rødt Farvelag her og der, som skal bidrage til at give den et særligt Skær i socialdemokratiske Vælgeres Øjne. Men skraber man paa dette Lag, er der et overmaade godt og reelt Billede bagved. Saaledes ser jeg i alt Fald paa dette Spørgsmaal, og jeg kan ikke andet end gentage det Ønske, jeg under Finanslovens Behandling fremsatte, at det maa lykkes med eller uden Venstres Medvirken og Støtte at naa til en Forstaaelse paa hele dette Lovgivningsomraade, som for lange Tider kan bringe det ud af de politiske Lidenskabs Sfære og ud af den politiske Vælgermødeagitation. Det maa enhver, som ved, hvad Samfundsfred paa disse Omraader betyder og er værd, og som ogsaa er besjælet af den Sympati, som Venstre tidligere i alt Fald har haft for den mindre bemidlede Befolknings Interesser paa dette Omraade, oprigtigt ønske maa blive Slutresultatet af det Arbejde, som er taget op af den højtærede Socialminister.

Jeg har talt med adskillige Personer, som har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, bl. a. Læger, som har været knyttet til Ulykkes- og Invaliditetsforsikring, og som vel nærmest staar udenfor Par-